

AVIATOARELE

O poveste inspirată de legendara
„Escadrilă Albă”

Dedicație	i
Prezentare	8
Aviatoarele	16
Istoria Escadrilei Albe	143
Escadrila Albă	146
Despre Sandra Sanada	156

CONTENTS

Dedication	i
Overview	161
Aviatrices	168
The Historical Story	300
The Squadron	303
About Sandra Sanada	313

DEDICAȚIE

Dedic această carte celor trei instructori de zbor ai mei,
domnului Gelu Vasile Frunză, domnului Gheorghe Uță
și domnului Dan Petrescu

De asemenea, îi sunt profund recunoscătoare
regizorului Dan Pița pentru ideea pe care mi-a dat-o de
a scrie o poveste despre „Escadrila Albă”

Prezentare

O poveste extraordinară a femeilor aviatore care au salvat 10.000 de vieți aducând în zbor de pe front răniți în timpul celui de Al Doilea Război Mondial.

În 1938, atmosfera politică din Europa era din ce în ce mai tensionată, armatele celui de-al Treilea Reich mărsăluiau, amenințările Rusiei, combinate cu cele ale Germaniei au dus la incidente frecvente cauzate de Rusia Sovietică la graniță, forțând armata română să ia măsuri importante. Printre alte acțiuni, la manevrele militare care au avut loc în toamna aceluiași an la Galați, cinci aviatore, Marina Știrbei, Mariana Drăgescu, Nadia Russo, Virginia Thomas și Irina Burnaia, au fost invitate să participe pentru prima dată, pentru a fi testate și pentru a vedea dacă s-ar descurca în război. Era vorba despre

simularea luptelor de vânătoare, a misiunilor de legătură contra-cronometru, a zborurilor de noapte, un fel de joc în aer, ar spune unii, dar era unul cât se poate de serios. Faptul că aceste femei pilot s-au descurcat admirabil în cele două săptămâni de exerciții militare a determinat conducerea să le declare apte pentru mobilizare.

Povestea pe care o veți citi, „Aviatoarele”, este inspirată de realitatea trăită pe front de către femeile pilot, iar personajele au numele adevărate ale celor câtorva femei care au făcut istorie în aviația română - Marina Știrbei, Mariana Drăgescu, Nadia Russo, Virginia Thomas, Smaranda Brăescu, Irina Burnaia, Virginia Duțescu și Stela Huțan. Aceste nume sunt foarte des pomenite de câte ori este vorba despre Al Doilea Război Mondial, când mii de soldați răniți au fost salvați datorită curajului acestor aviatore care au zburat sute de ore fiecare, pe ambele fronturi, de Est și de Vest.

Cele câteva nume celebre din aviația română, atât ale bărbaților cât și ale femeilor au fost mult prea multă vreme nedreptățite și lăsate în umbră. Toată umanitatea poartă vina aceluiași război și, deși acești oameni au fost pasionați de meseriile lor și au luptat riscându-și viețile, venirea comunismului le-a mai distrus odată viața.

„Aviatoarele” nu este atât despre cel de Al Doilea Război Mondial, cât despre o poveste umană petrecută în cadrul unui război, iar faptul că intriga este inspirată din istoria noastră și prezintă participarea feminină la evenimentele care ne-au scris istoria face ca această poveste să fie necesară și atrăgătoare publicului.

Sandra Sanada:

„Când am auzit pentru prima dată despre povestea Escadrilei Albe, am fost încântată și foarte mândră că sunt româncă și pilot.

Cunoscutul regizor de film, Dan Pița, mi-a povestit despre acest subiect. Una dintre femeile pilot care s-au înrolat în Escadrila Albă l-a salvat pe tatăl său în timpul războiului. Mi-a cerut să aflu care dintre ele pilota avionul care l-a adus înapoi acasă pe tatăl său și mi-a înmănat un document foarte vechi și îngălbenit de vreme pe care erau scrise data, ora și locul din care a fost ridicat tatăl său. Mi-a spus: „Scrii, zbori și ești femeie. De ce nu scrii ceva despre această poveste?”

Și așa, am început să caut... Am descoperit că tatăl său a fost salvat de către Mariana Drăgescu, cea mai longevivă dintre aviatore, cea care a petrecut sute de ore zburând deasupra frontului și

aducând răniți, sânge sau personal de-a lungul întregului război, fiind înrolată din prima zi și până în ultima, luptând atât pe frontul de Est cât și pe cel de Vest. În timpul războiului a transportat peste 1.500 de răniți.

MARIANA DRĂGESCU

7 Septembrie 1912 – 24 Martie 2013

Am început să caut cât mai multe informații despre Escadrila Albă, am citit despre piloți, despre război, și am descoperit o poveste fascinantă despre

curaj, dragoste, prietenie, compasiune și toate laturile luminoase ale umanității, împachetate în cel mai terifiant moment al istoriei, Al Doilea Război Mondial. Am aflat despre puterea și devotamentul câtorva femei pilot care și-au părăsit confortul pentru a-i ajuta pe alții.

Am descoperit că o viață dedicată unui scop mai înalt este mult mai merituoasă decât una trăită comun și în siguranță. Cum a spus Smaranda Brăescu: *„Viața mea nu înseamnă nimic dacă o țin pentru mine. Viața mea o dăruiesc țării, dar vreau să o dăruiesc frumoasă și încărcată de glorie. Mă voi întoarce doar ca învingătoare.”*

SMARANDA BRĂESCU

21 Mai 1897 – 2 Februarie 1948

A fost prima parașutistă româncă. În 1932, în Sacramento, USA, a fost declarată atleta numărul 1 a lumii după ce a atins un nou record mondial, cel de a sări cu parașuta de la înălțimea de 6929 de metri. Recordul ei a rămas neatins pentru următorii 20 de ani, când un alt român l-a depășit.

De asemenea, Smaranda Brăescu a fost prima femeie pilot care a traversat Marea Mediterană zburând într-un avion cu un singur loc, de la Roma la Tripoli, în șase ore și zece minute.

Un drapel de luptă al unei unități de parașutiști din România îi poartă în prezent numele.

Am scris romanul bazat pe fapte adevărate, majoritatea evenimentelor sunt reale, iar personajele poartă numele adevărate ale aviatoarelor.

În beneficul istoriei și al artei scrisului, am găsit forme de a prezenta povestea pentru a servi atât aviația, cât și realitatea și nevoile literaturii.

Cred că această carte va aduce speranță, va încuraja oamenii să-și urmeze visurile și să-și depășească limitele. În special pentru femei, acest roman este cu adevărat motivant.

Povestea este, de asemenea, și despre bărbați excepționali care au luptat pe front. Este despre binecunoscutul pilot de vânătoare Constantin Bâzu Cantacuzino, unul dintre așii aviației mondiale, o legendă care a impresionat lumea întreagă.

CONSTANTIN BÂZU CANTACUZINO

11 Noiembrie 1905 – 26 Mai 1958

Au trecut mai bine de 70 de ani de la terminarea celui de Al Doilea Război Mondial și, chiar dacă un astfel de eveniment crunt nu ar mai trebui să se petreacă, unele răni s-au vindecat, iar acest roman reușește să prezinte ambele fețe ale frontului într-un mod mai echilibrat. Ura s-a manifestat între germani, români și ruși, dar, pe de altă parte, au existat și povești de prietenie și înțelegere, iar adversarii deveneau uneori aliați în situații extreme, atunci când se aflau în suferință.

Sunt fascinată de istorisiri adevărate. Chiar dacă atunci când o persoană reală apare într-o carte, acea persoană devine un personaj artistic, faptul că știu că acea persoană chiar a existat, mă face să găsesc povestea mai atrăgătoare. În „Aviatoarele”, personajele sunt bazate pe adevăratele aviatore și ar fi păcat să nu facem această poveste cunoscută lumii întregi.

Escadrila Albă este unică în lume. România e singura țară care a avut o Escadrilă Sanitară cu femei piloți. Chiar dacă această Escadrilă aparține unei țări mici, a noastră, istoria lor aparține umanității, iar azi, când toată lumea vorbește despre globalizare, trebuie să împărtășim povestea noastră lumii, pentru ca toată lumea să poată beneficia de pe urma înțelepciunii și experienței fiecărei națiuni.”

Aviatoarele

Cerul s-a colorat în roz la apusul soarelui pe aerodromul Clinceni. Nori subțiri, albi, apar pe linia orizontului iar atmosfera pe câmp e relaxată și prietenoasă. Mariana Drăgescu are în jur de 30 de ani, e subțire, zveltă, plină de energie. Împreună cu Nadia Russo, care în momentul intrării în Al Doilea Război Mondial are în jur de 40 de ani, sunt pe marginea pistei la închiderea zborului, îmbrăcate în salopete albe. Amândouă poartă ochelari de soare.

Cele două avioane se joacă cu cățelușul Nadiei, Moț, care a descoperit un iepuraș de câmp și îl aleargă prin iarbă spre încântarea avioanelor.

La câțiva metri se vede unul dintre avioanele RWD 13S cu ușa carlingii deschise. De el se apropie doi mecanici care încep să-l care înspre hangar.

Mariana privește cerul în timp ce mângâie cățelușul. Nadia, pasionată de fotografii, are camera în mâini și fotografiază.

Mariana: Culorile cerului sunt prevestitoare de război. Tot orașul vuieste. Orașul, aerodromul,

cazarmele militare, radio, presa, tot, tot, e în alertă maximă.

Nadia: Suntem în război, nu-i așa?

Mariana: Sunt confuză și mai ales intrigată de cruzimea războiului. Aliații...

Nu poate să-și continue idea pentru că Nadia o întrerupe furioasă.

Nadia: Nu suntem aliați ci exploatați de nemți pentru resurse și pentru ca ei să-și poată duce războiul împotriva rușilor.

Dinspre clădirea aerodromului se apropie Marina Știrbei urmată de Virginia Thomas, cunoscută ca Tomy pentru colegii și prietenii ei, a treia avioare din Escadrila Sanitară. E foarte tânără și energică, probabil nu are mai mult de 25 de ani. Tomy e și ea îmbrăcată în salopetă albă, dar Marina Știrbei e în uniformă militară. Cele două au o mină serioasă.

Tomy înmânează un plic Marianeii, pe urmă, unul Nadiei. Cele două le desfac și încep să citească.

Marina Știrbei: Ați primit ordin de înrolare. Mariana Drăgescu, Nadia Russo și Virginia Thomas. Măine, dis-de-dimineață, să fiți la avioane pentru că veți decola cu destinația Focșani Nord, împreună cu un detașament de militari din aviație.

Mariana: Am văzut puzderia de avioane de pe aerodrom și am simțit că se pregătește ceva. Atunci am avut primul fior al războiului.

Tomy: Ne înrolăm. De asta ne-am antrenat?
Pentru asta s-a format Escadrila Albă?

Pentru câteva secunde care par extrem de lungi, cele patru femei pilot rămân tăcute. Motivul adevărat pentru care Ministerul Aerului a permis înființarea escadrilei sanitare s-a revelat și manevrele militare la care au participat cu puțin timp în urmă erau antrenament pentru momentul începerii războiului.

Nu cu mult timp în urmă, credeau că sunt cele mai norocoase femei, în stare să-și urmeze visele interzise multor altor femei. Au devenit aviatoare într-o lume a bărbaților unde s-au antrenat să facă față la tot ceea ce se petrecea în aer.

Numai că visul lor s-a născut într-o atmosferă politică extrem de tensionată. Armatele celui de-al treilea Reich mărșăluiau. Rusia amenința, la fel ca și Germania, iar aceste amenințări au avut ca rezultat incidente frecvente la graniță cauzate de Rusia Sovietică. Aceste acțiuni au determinat micuța țară din estul Europei, România, să decidă luarea unor măsuri importante.

Printre alte măsuri pe care țara noastră le-a luat în timpul pregătirilor pentru ceea ce urma să se petreacă, a fost să antreneze și câteva femei pentru front. Au fost testate pentru a se afla cum vor face față pe câmpul de luptă. Au făcut simulări de luptă, de misiuni de legătură contra-cronometru, zboruri

de noapte, un fel de joacă în aer, ar spune unii, numai că era o joacă cât se poate de serioasă. Iar faptul că aceste femei s-au descurcat admirabil în săptămânile de antrenament, i-au determinat pe superiorii armatei să declare aviatorele apte pentru mobilizare.

Marina Știrbei a fost cea care a susținut înființarea escadrilei sanitare după ce a fost impresionată de ceea ce a văzut într-un raid în care a zburat tot drumul până în Suedia și a fost prima femeie care a trecut Marea Baltică în condiții de vizibilitate foarte scăzută, trecând prin ceață densă. După ce a zburat pe un avion sanitar de transport, foarte bine echipat, în Suedia, i-a venit ideea să înființeze o escadrilă militară sanitară, formată exclusiv din piloți femei, urmând modelul organizației feminine finlandeze „Lotta Sward”. Marina era descendentă a familiei regale, era fiica prințului George Știrbei, fratele lui Barbu Știrbei, Mareșal al Curții Regale și al Elisabetei. De asemenea, era nepoata lui George Valentin Bibescu și verișoara lui Constantin Bâzu Cantacuzino, doi piloți de excepție. În aceste condiții, a avut posibilitatea să ajute România să progreseze. A făcut un memoriu care a fost aprobat de către Ministerul Aerului și în acest fel, Escadrila Sanitară a luat ființă.

Marina Știrbei: Da. Eu am susținut-o, știu, dar atunci mi s-a părut o idee inovatoare, frumoasă.